

Statens forhandlingstaktik er at sætte en pistol for panden af modparten

Henrik Valeur, 2022

I oktober 2021 fremlagde den socialdemokratiske regering et udspil til opførelse af flere almene boliger. For at få Dansk Folkeparti med i aftalen, efter Radikale Venstre havde meldt fra, blev der ændret lidt i teksten. Det betød blandt andet, at man, i stedet for at *undersøge* mulighederne for at opføre cirka 10.000 kvadratmeter almene boliger på Christiania, nu *forpligtede* sig til at opføre minimum 15.000 kvadratmeter.

Gennem de seneste måneder har staten og Christiania forhandlet om dette og nu er indenrigs- og boligminister Christian Rabjerg Madsen (S) så i august 2022 citeret for at sige, at der er tale om et ”take it or leave it-tilbud”.

Det er åbenbart statens forhandlingsteknik – at sætte en pistol for panden af modparten.

Men er det en måde at agere på i et civiliseret samfundet?

Her kunne man lære noget af den måde, christianitterne selv når frem til fælles beslutninger, hvilket blandt andet handler om at give hinanden tid og rum.

I modsætning til statens ‘realpolitiske’ tilgang til byudviklingen har udviklingen af Christiania været baseret på en ide eller måske rettere en fantasi, nemlig fantasien om en anden måde at leve, bo og være sammen.

Det er de færreste af de mennesker, som deler denne fantasi, som har råd til at bo i almene boliger – eller lyst til det. For almene boliger er ikke bare dyre, de er også

kedelige.

Ifølge forfatteren Ursula Le Guin er fantasien ”menneskets nyttigste værktøj ... en grundlæggende måde at tænke og en afgørende måde at blive til og være menneske”.

Statens mangel på fantasi gør, at den ikke kan forestille sig fristaden udvikle sig til andet end en ‘normal’ by. Det er denne fantasiløshed der kommer til udtryk i regeringens ønske om at etablere almene boliger på Christiania.

Men dette ønske afspejler også en manglende forståelse for og fordom over for det anderledes – det, som udfordrer myndighedernes og investorenes monopol på, hvordan samfundet skal indrettes og udvikles.

I DR-dokumentarfilmen ‘Dagbog fra en Fristad’ fra 1976 følger man et eksperiment, hvor familien Hansen fra Hedehusene, der er imod Christiania uden nogensinde at have besøgt stedet, flytter ind i et kollektiv på fristaden i en uge.

Filmen indledes med, at faren, jord- og betonarbejder Eli Hansen, giver udtryk for sin mening:

”Min mening om Christiania, sådan umiddelbart, det er jo luk det lort,” siger Eli Hansen.

Da moren, hjemmehjælper Lise Hansen, som i begyndelsen mener, at Christiania er ”en stor hashbule, som bare skal lukkes” i slutningen bliver spurgt, om hun stadig mener det samme, svarer hun:

”Nej, for jeg mødte så mange mennesker og de hjalp hinanden, de kom hinanden ved, som de selv sagde ‘de virkede sammen’, de lavede ting sammen og de tog sig af børnene sammen. Hvis jeg selv blev syg og brød ud af systemet, ikke kunne følge med i ræset, så tror jeg, de mennesker ude på Christiania bedre ville kunne hjælpe mig, end hvis jeg for eksempel kom på statshospitalet.”

Denne film kom til at ændre mange danskeres opfattelse af Christiania og havde betydning for beslutningen om at udsætte rydningen af fristaden. Men med tiden aftager forståelsen, og fordommene vender tilbage.

Måske det er tid til en genudsendelse, for, som Eli Hansen afslutningsvis siger, så er han ”sikker på, der er noget rivende galt, men jeg er ikke sikker på, det er på Christiania, det er galt”.

Man kan komme det anderledes til livs ved enten at fjerne det eller ved at udvande det. Det var det første, den daværende regering ønskede, og det er det sidste, den nuværende regering forsøger.

Hvis der skal opføres 15.000 kvadratmeter almene boliger på Christiania, vil man være nødt til at bygge tæt og højt, som man gjorde med det spekulationsbyggeri, der blev opført på brokvartererne omkring forrige århundredeskifte, og som man siden det seneste århundredeskifte har gjort det omkring havnen.

Undervejs i den gamle dokumentarfilm siger Eli Hansen, efter et fællesmøde, hvor man har diskuteret myndighedernes ønske om at rive nogle af ejendommene på Christiania ned:

”Såvidt jeg forstår, er det et af de sidste virkelig grønne områder der er tilbage, i hvert fald af Københavns Volde, i det hele taget her på Amager, hvor der virkelig er noget miljø. Og der lå planlægningen i retning af, at der skulle køre nogle motorveje igennem, der skulle bygges nogle ejerlejligheder, og der skulle bygges noget spekulationsbyggeri. [Men] Christiania i den form som det i dag eksisterer, er for folk som har flyttet fra de høje huslejer og er flyttet herud og har indrettet sig.”

Denne artikel har været publiceret som debatindlæg i Byrummonitor, 18 august 2022.

This article may be copied or reprinted for noncommercial purposes as long as proper citation standards are observed (author, title, date).